

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 20 Μαρτίου 1986, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

Άλκης Μπαλτάς

Συμβούλιο Ειδικού Ταμείου Οργανώσεως Συναυλιών

Μίκα Χαρίτου - Φατούρου

Παναγιώτης Μπακατοής

Γιάννης Μάντακας

Κώστας Πατσαλίδης

Κώστας Χατζηκωνσταντίνου

Καλλιτεχνική Επιτροπή

Κώστας Νικήτας

Μαρία Δρούγου

Γιώργος Γράλιστας

Κώστας Γριμάλδης

Παύλος Καϊμάκης

Καλλιτεχνική Επιμέλεια Προγράμματος

Άσπα Μαλτσιδου

Για φωτογράφιση, μαγνητοσκόπηση ή ηχογράφιση των συναυλιών απαιτείται άδεια από τη Διεύθυνση της Κ.Ο.Θ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ΠΕΤΡΟΣ ΣΟΥΣΑΜΟΓΛΟΥ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΩΛΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1948. Σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο της πόλης του βιολί με τον Στ. Παπαναστασίου και ανώτερα θεωρητικά με τον Σόλωνα Μιχαηλίδη. Για ένα διάστημα ήταν μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και συνεργάτης του Μουσικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Το 1970 και 1971 με υποτροφία της οργάνωσης «Μουσικά Νιάτα» πήρε μέρος σαν βιολιστής στην «παγκόσμια ορχήστρα νέων» (στον Καναδά και το Βέλγιο).

Το 1974 πήρε το πτυχίο της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και με υποτροφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών συνέχισε τις σπουδές του στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Δυτικού Βερολίνου. Το Μάρτιο του 1978 πήρε το δίπλωμα σύνθεσης από την τάξη του Max Baumann και τον Ιούνιο του 1978 το δίπλωμα διεύθυνσης ορχήστρας από τον καθηγητή Hans-Martin Rabenstein.

Έχει διευθύνει την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και ορχήστρες στο εξωτερικό (Ιταλία, Γερμανία κλπ.).

Σαν συνθέτης συνεργάστηκε πολλές φορές με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και έργα του έχουν παιχτεί τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Ο Άλκης Μπαλτάς από το 1983 είναι Διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΟΥΣΑΜΟΓΛΟΥ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε φλάουτο στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης στην τάξη του κ. Μ. Αικατερίνη, απ' όπου πήρε πτυχίο και δίπλωμα οργάνου. Παράλληλα πήρε πτυχίο αρμονίας και ενοργάνωσης.

Από το 1974 είναι μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και της Φιλαρμονικής Δήμου Θεσσαλονίκης. Έχει εμφανιστεί σε πολλές συναυλίες μουσικής δωματίου στη Θεσσαλονίκη και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας.

Επίσης έχει ηχογραφήσει επανειλημμένα για την Ε.Ρ.Τ.

Από το 1975 διδάσκει φλάουτο στο Μακεδονικό Ωδείο Θεσσαλονίκης.

Είναι ιδρυτικό μέλος του συγκροτήματος μουσικής δωματίου «Αυλέ-χορδον» με το οποίο έχει λάβει μέρος στις σημαντικότερες εκδηλώσεις της πόλης (Δημήτρια, Διεθνείς Μουσικές Ημέρες, Ανοιξιάτικες Εκδηλώσεις κ.ά.).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΩΛΑΣ

Ο Γιώργος Μανώλας κατάγεται από την Κασσάνδρα Χαλκιδικής. Γεννήθηκε το 1945. Τις σπουδές του στη μουσική άρχισε σε ηλικία 20 χρόνων. Μελέτησε βιολοντσέλο με τον Χαράλαμπο Κελπανίδη στο Μακεδονικό Ωδείο από όπου και αποφοίτησε. Στη συνέχεια φοίτησε ένα χρόνο στην τάξη του Tobias Kühne στη Μουσική Ακαδημία της Βιέννης και συνέχισε με τον Yan Polaschek στο Richard Strauss Konservatorium του Μονάχου όπου και πήρε το δίπλωμά του το 1978 με άριστα.

Ο Γιώργος Μανώλας υπήρξε επί 3 χρόνια μέλος του συνόλου μουσικής δωματίου από βιολοντσέλα του Richard Strauss Konservatorium, το οποίο έδωσε πολλά κοντσέρτα στη Δ. Γερμανία.

Από το 1978 είναι μόνιμο μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Είναι ιδρυτικό μέλος του συνόλου μουσικής δωματίου «Αυλέχορδο», που συγκροτήθηκε το 1983 στη Θεσσαλονίκη, και το οποίο έχει δώσει πολλά κοντσέρτα τόσο στην Θεσσαλονίκη και Αθήνα, όσο και στην επαρχία και έχει ηχογραφήσει επανειλημμένα για την Ε.Ρ.Τ.

Ο Γ. Μανώλας δημιούργησε την τάξη βιολοντσέλου στο Νέο Ωδείο Θεσσαλονίκης όπου και διδάσκει από το 1980. Είναι επίσης πτυχιούχος φιλολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

M. MOUSSORGSKY: «Μια νύχτα στο φαλακρό βουνό»
(1839-1891)

K. ΝΙΚΗΤΑ: «Αμφιλεγόμενα», για φλάουτο, βιολοντσέλο σόλο
(1940) και ορχήστρα εγχόρδων με 4 κόρνα (1986)

Φλάουτο: ΠΕΤΡΟΣ ΣΟΥΣΑΜΟΓΛΟΥ

Βιολοντσέλο: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΩΛΑΣ

Α' εκτέλεση.

Διάλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

P. MASCAGNI: «Intermezzo» από την όπερα «Cavalleria
(1863-1945) Rusticana».

Α' εκτέλεση.

P.I. TSCHAIKOWSKY: «Ρωμαίος και Ιουλιέττα»,
(1840-1893) Εισαγωγή - Φαντασία.

MODEST MUSSORGSKY

«ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΦΑΛΑΚΡΟ ΒΟΥΝΟ»

Το έργο έχει μια μακριά ιστορία. Ο Μουσόργσκυ άρχισε να δουλεύει πάνω στο θέμα αυτό στα 1860, όπως έγραφε ο ίδιος στον Μπαλακίρεφ. Αργότερα (1867), γράφει στο Ρίμσκυ-Κόρσακωφ, από τον οποίο πήρε μερικά μαθήματα, ότι τέλειωσε τη σύνθεσή του «Νύχτα του Αγ. Ιωάννη στο Φαλακρό Βουνό» (σύνθεση 1866-67).

Μετά το θάνατο του συνθέτη ο Ρίμσκυ-Κόρσακωφ έκανε μια ανασύνθεση του έργου με καινούρια ενορχήστρωση και με τη μορφή αυτή το παρουσίασε με τη διεύθυνσή του στα 1886 στην Πετρούπολη. Είναι με την ίδια μορφή που το έργο έγινε γνωστό σε όλο τον κόσμο. Κατά μια ρωσική παράδοση οι μάγισσες μαζεύονται κάθε νύχτα στο Φαλακρό Βουνό φλυαρούν και παίζουν περιμένοντας τον αρχηγό τους, το Σατανά. Όταν αυτός έρχεται, κάνουν ένα κύκλο γύρω του και ψάλλουν υμνώντας τον. «Αυτό», λέει ο Μουσόργσκυ, «έκανα στο έργο μου: 1) Συγκέντρωση των μαγισσών, η φλυαρία και το κουτσομπολιό τους. 2) Η ακολουθία του Σατανά. 3) Διαβολική εξύμνησή του και 4) Σάββατο».

Σόλων Μιχαηλίδης

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

«ΑΜΦΙΛΕΓΟΜΕΝΑ», ΓΙΑ ΦΛΑΟΥΤΟ, ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΕΓΧΟΡΔΩΝ ΜΕ 4 ΚΟΡΝΑ (1986)

Αμφιβολία, αμφισβήτηση, αντίθεση, αντίρρηση, διαφορά, διχογνωμία, διχασμό, διάσταση, «αμφοτερίζουσα» γνώμη, τέτοιες και παρόμοιες προθέσεις, διαθέσεις, προσπαθούν να διατυπώσουν ή και ν' αφηγηθούν τα «Αμφιλεγόμενα», μια σειρά επεισοδίων «ανεικονικής» μουσικής, διανύοντας μια ηχοχρωματική με φωτοσκιάσεις και ολιγοχρωμίες, εναλλάσσοντας ρεαλιστικά στοιχεία σε αντισυμβατικές μορφές μιας ατμόσφαιρας υπερβατικής, αιθεροβατούσας...

Κ. Νικήτας

Βιογραφικό: Ο Κώστας Νικήτας σπούδασε μουσική στο Κρατ. Ωδείο Θεσσαλονίκης (πιάνο με την Ι. Νεδέλκου, ανώτερα θεωρητικά και σύνθεση με τον Σ. Μιχαηλίδη).

Συνέχισε τις σπουδές του στην Ανωτάτη Σχολή Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών της Βιέννης (1967-1972) στην σύνθεση και στα κρουστά (δίπλωμα σύνθεσης 1972). Σήμερα διδάσκει θεωρητικά στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και είναι μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης.

Ο τίτλος «Καβαλλερία ρουστικάνα» δεν πέρασε ποτέ μεταφρασμένος στην Ελλάδα (ίσως ούτε και σε άλλα κράτη). Αντίθετα, τίτλοι όπως «die Entführung aus dem Serail» (Η απαγωγή από το σεράι) ή «Le sacre du printemps» (Η ιεροτελεστία της άνοιξης) πέρασαν μόνο μεταφρασμένοι. Ίσως οι τόσο εύχες ιταλικές συλλαβές είναι η αιτία. Ίσως ο επιθετικός προσδιορισμός «ρουστικάνα» να ενοχλούσε ως νόημα, αν δινόταν μεταφρασμένος.

«Καβαλλερία ρουστικάνα», λοιπόν, σημαίνει «Χωριάτικος ιπποτισμός». Κατάλαβαίνει κανείς καλύτερα τη σημασία του τίτλου από την πλοκή του έργου. Ο νεαρός και γοητευτικός Τουρίντου, αφού γυρίσει από το στρατό στο χωριό του (κάποιο χωριό της Σικελίας), εγκαταλείπει τη νόμιμη αρραβωνιαστικιά του Σαντούτσα, (από την οποία περιμένει μάλιστα και παιδί), για να ριχτεί ξανά στην αγκαλιά της παλιάς του αγάπης, της όμορφης και φλογερής Λόλας, την οποία δεν μπορεί να λησμονήσει. Αυτή, όμως, τώρα είναι παντρεμένη με τον Άλφιο τον αμαξά του χωριού. Μάταια προσπαθεί η Σαντούτσα να μεταπείσει τον Τουρίντου· θολωμένη από τη ζήλεια της αποκαλύπτει στον Άλφιο την προδοσία. Αυτός (σαν χωριάτης) θέλει να εκδικηθεί (σαν ιππότης). Καλεί λοιπόν τον Τουρίντου σε μονομαχία και τον σκοτώνει.

Το έργο ως πλοκή οφείλεται στον Giovanni Verga, ένα δραματογράφο και διηγηματογράφο από την Κατάνη της Σικελίας, που αφού ξεπέρασε στο έργο του το «συναισθηματικό» στάδιο, την ψεύτικη κομψότητα της ζωής της πόλης, πέρασε στο «νατουραλιστικό» στάδιο, στον αγώνα επιβίωσης —σε όλα τα επίπεδα, οικονομικά και συναισθηματικά— των μη προνομιούχων, καταταλαιπωρημένων και εξαθλιωμένων χωρικών της Σικελίας. Ως μουσική το έργο (στηριγμένο πια στο λιμπρέτο των G. Targaioni-Tozzetti και G. Menasci) κηρύσσει την έναρξη του βερισμού, αυτού του ιταλικού μουσικού κινήματος της τελευταίας δεκαετίας του 19ου αιώνα, που στην ουσία ήταν μια αντίδραση εναντίον της βαγκνερικής μυθολογικής όπερας και όλου του γερμανικού ρομαντισμού, τα οποία δεν κατάφεραν άλλωστε να διεισδύσουν στην ασφαλή μέσα στην οπερατική της παράδοση Ιταλία, (εκτός από κάποιες επιδράσεις που είχαν σε συνθέτες ελάσσονας σημασίας, όπως ο Alfredo Catalani και ο Antonio Smeraglia). Μουσικό ταίρι του «ρεαλισμού» του Ζολά, του Φλωμπέρ και του Ίψεν ο βερισμός, στάθηκε βραχύβιος, πρόλαβε όμως να αφήσει κι άλλα σημαντικά δείγματα, όπως οι «Παλιάτσοι» του Λεονκαβάλλο και η «Λουίζ» του Σαρπεντιέ, για να διευρυνθεί αργότερα πολύ πιο αποτελεσματικά με τις όπερες του Πουτσίνι.

Με παθιασμένη και νατουραλιστική λοιπόν μουσική και πάνω σε ένα αιωνίως καυτό θέμα (τη σύγκρουση ανάμεσα στον γλυκό, αναζωογονητικό — πλην όμως παράνομο— έρωτα και τον φθαρμένο, μίζερο —καθότι νόμιμο— δεσμό, καθώς και στην αναπόφευκτη και αμετάκλητη τιμωρία του ένοχου, ενώ ο ηθικός αυτουργός, η γυναίκα, πάντα διαφεύγει έκανε το ντεμπούτο του στο χώρο της οπερατικής δημιουργίας ο Μασκάνι. Παθιασμένα ξεκίνησε να γράφει αυτή την τόσο βίαιη στην απεικονιστική της δύναμη όπερα, που θα γινόταν σε λίγο καιρό το αριστούργημα του. Κουρασμένος από μια ζωή γεμάτη μονοτονία, σαν δάσκαλος της μουσικής στη μικρή επαρχιακή πόλη Cerignola, βρήκε ευκαιρία να αποδράσει από τη ρουτίνα και την ανωνυμία, συνθέτοντας μιαν όπερα, για να λάβει μέρος σε ένα διαγωνισμό που προκήρυξε κάποιος εκδότης, ο Edoardo Sonzogno, του Μιλάνου. Και με τέτοια παθιασμένη ταχύτητα έγραψε τη μουσική του που σε μερικά σημεία οι στίχοι του λιμπρέτου γράφτηκαν αργότερα. Το αποτέλεσμα του διαγωνισμού ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος. Η «Καβαλλερία ρουστικάνα» ανάμεσα σε 70 άλλες όπερες που συμμετείχαν στο διαγωνισμό ήρθε πρώτη —με δεύτερη τη «Labilia» του Nicolo Spinelli. Και στις 17 Μαΐου 1890 η πρώτη παράσταση της όπερας στο Teatro Costanzi της Ρώμης έκανε τον Πιέτρο Μασκάνι μέσα σε μια νύχτα διάσημο.

Είναι σπάνιο πράγμα (και περίεργο) το πρώτο έργο ενός δημιουργού να είναι ταυτόχρονα και το (μοναδικό) αριστούργημα του. Θα περίμενε ίσως κανείς πως η «Καβαλλερία ρουστικάνα» αντικατόπτριζε κάτι από την προσωπική ζωή του δημιουργού της, πως κάποιος Τουρίντου βρισκόταν κρυμμένος μέσα στο Μασκάνι. Κάτι τέτοιο, κι αν ακόμα συνέβαινε, δεν είμαστε σε θέση να το γνωρίζουμε. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι η όπερα αυτή, αφού γέμισε δόξα το συνθέτη της αργότερα τον έκανε να μελαγχολήσει. Οι 14 όπερες που έγραψε μετά απ' αυτήν πέρασαν σχεδόν όλες απαρατήρητες. Και κάποτε ο Μασκάνι δήλωσε πικρά: «Ήταν κρίμα που έγραψα την Καβαλλερία πρώτη. Φόρεσα το στέμμα πριν γίνω βασιλιάς». Και για να ξεχάσει την εσωτερική του αποτυχία επιδόθηκε σε εξωτερικές δραστηριότητες: ασχολήθηκε —και μάλιστα επιτυχέστατα— με τη διεύθυνση ορχήστρας, κάνοντας πολλές τουρνέ που ξεπέρασαν τα σύνορα της Ευρώπης και τον έφεραν στην Αμερική.

Ο άτυχος αυτός συνθέτης (που, ωστόσο είναι προς τιμήν του το γεγονός ότι στις επόμενες όπερες του δεν ακολούθησε τα δοκιμασμένα χνάρια της «Καβαλλερία ρουστικάνα», αλλά πειραματίστηκε —έστω και ανεπιτυχώς— προς καινούριες κάθε φορά κατευθύνσεις) διέπραξε, γέρος πια, ένα τραγικό σφάλμα: προσκύνησε και αγκάλιασε (και φυσικά εκμεταλλεύτηκε καλλιτεχνικά) το φασισμό του Μουσολίνι. Πλήρωσε όμως κι αυτός την αμαρτία

του: εγκαταλείφθηκε αμέσως απ' όλους, ώσπου μετά την πτώση του Μουσολίνι έχασε τις τιμές, τα προνόμια —και την περιουσία του ακόμη— όλα όσα είχε κερδίσει μian ολόκληρη ζωή, για να πεθάνει μόνος, παντέρημος, σε κάποιο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου τελευταίας κατηγορίας στη Ρώμη.

Το ιντερμέτζο, ένα διάσημο ορχηστρικό απόσπασμα από την όπερα, παίζεται ανάμεσα στις δύο σκηνές του έργου, ενώ η σκηνή παραμένει άδεια. (Χριστούγεννα '85)

Κώστας Γριμάλδης

PETER I. TSCHAIKOWSKY

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ, ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ο Τσαϊκόφσκυ έγραψε την Εισαγωγή-Φαντασία του «Ρωμαίος και Ιουλιέττα» στα 1869 και την έδωσε σε πρώτη εκτέλεση στη Μόσχα στις 16 Μαρτίου 1870. Μη ικανοποιημένος ο συνθέτης ξαναδούλεψε το έργο και τούδωσε την τελική του μορφή στα 1879.

Η Εισαγωγή-Φαντασία είναι εμπνευσμένη από την ομώνυμη τραγωδία του Σαίξπηρ. Η ιστορία όμως των δύο ερωτευμένων με τη φοβερή διαμάχη των οικογενειών τους διαγράφεται σε αδρές γραμμές.

Το έργο αρχίζει απαλά και ήσυχα (*Andante non tanto quasi Moderato*) σαν ένα χορικό που τραγουδούν τα κλαρινέτα και τα φαγκότα. Σ' αυτά έρχονται να ενωθούν τα έγχορδα, η άρπα και άλλα πνευστά. Ύστερα από μια σύντομη επιτάχυνση οδηγούμαστε στο δραματικό *Allegro giusto*. Ο Τσαϊκόφσκυ με αδρές, δραματικές πινελιές δημιουργεί την ατμόσφαιρα της διαμάχης των δύο οικογενειών. Όμως, στο πολεμικό θέμα έρχεται να αντιταχθεί το θέμα της αγάπης (αγγλικό κόρνο συνοδευόμενο από τα κόρνα και τις βιόλες πιτσικάτι και, κατόπι, από μια σειρά μυστηριώδεις συγχορδίες των εγχόρδων). Το ντούέτο των δύο νέων (φλάουτο-όμποε), μ' όλη τη γλυκύτητα και τη θέρμη του αισθήματος, αναγκάζεται να υποχωρήσει στο πολεμικό θέμα που ξαναγυρίζει με δραματική έξαρση. Τελικά, το δράμα οδηγείται προς την κάθαρσή του (*Moderato assai*). Στον σύντομο επίλογο επανεμφανίζεται το θέμα της αγάπης (αρχικά σε ουνίσονο, του φαγκότου, των πρώτων βιολιών και βιολοντσέλων) σαν μια θλιβερή ανάμνηση, που εκφράζει την ένωση των δύο νέων μέσα από το θάνατο.

Σόλων Μιχαηλίδης

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 27 Μαρτίου 1986, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΧΟΡΩΔΙΑ ΔΗΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Σολίστ: ΜΙΣΑ ΙΚΕΟΥΤΣΙ (σοπράνο)

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΚΕΤΟΥ (μετζοσοπράνο)

ΚΙΜΩΝ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ (τενόρος)

ΝΙΚΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (μπάσος)

Πρόγραμμα: W. A. MOZART: «Requiem», για σολίστ, χορωδία
και ορχήστρα, Α' εκτέλεση.

Πέμπτη 3 Απριλίου, ώρα 11.00 π.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Συναυλία για μαθητές

Διευθυντής Ορχήστρας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΣ

Πρόγραμμα: J. HAYDN: Andante από τη συμφωνία 101,
«Το ρολόϊ».

L.v. BEETHOVEN: Allegretto scherzando από
τη Συμφωνία αρ. 8.

H. VILLA-LOBOS: Το τραϊνάκι του βραζιλιάνου
χωρικού.

A. HONEGGER: «Pacific 231»,

Πέμπτη 3 Απριλίου, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΣ

Σολίστ: SONTRAUD SPEIDEL (πιάνο)

Πρόγραμμα: A. HONEGGER: «Pacific 231», Α' εκτέλεση
A. Scriabin: Κοντσέρτο σε φα δίεση
ελάσσονα για πιάνο και ορχήστρα, έργο 20.
J. Haydn: Συμφωνία αρ. 101, σε ρε ελάσ,
«Το ρολόι».

Παρασκευή 4 Απριλίου, ώρα 9.00 μ.μ.

Ρεσιτάλ μουσικής δωματίου

ΚΟΣΜΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ (βιολί)

RICHARD SYRACUSE (πιάνο)

Πρόγραμμα: W.A. Mozart: Σονάτα αρ. 4, Köchel 304,
σε μι ελάσσονα
J. Brahms: Σονάτα opus 100, σε λα μείζονα
Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ: Δωδεκανησιακή σουίτα
L.v. Beethoven: Σονάτα Kreutzer, opus 47

Πέμπτη 10 Απριλίου, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΤΣΙΜΠΑΣ

Σολίστ: DOROTHEE TODTENHAUPT (όμποε)

Πρόγραμμα: Μ. ΠΑΛΛΑΝΤΙΟΣ: Σουίτα σε παλιό στυλ για
ορχήστρα εγχόρδων
D. Cimarosa: Κοντσέρτο για όμποε και
ορχήστρα εγχόρδων
J. Haydn: Κοντσέρτο σε ντο μείζονα, για
όμποε και ορχήστρα
L.v. Beethoven: Συμφωνία αρ. 1, σε ντο
μείζονα, έργο 21.

Η διεύθυνση της Κ.Ο.Θ. διατηρεί το δικαίωμα -αν χρειαστεί- να τροποποιήσει
το πρόγραμμα.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Κονταερτίνο:
Κοσμάς Γαλιλαίας
Κων/νος Πατσαλίδης
Κων/νος Βάμβας
Νταν Ουγκουρεάνου
Γαλάτεια Μπαλτά
Χριστόδουλος Πετικάκης
Φάνης Καπλανίδης
Μαρία Δρούγου
Στάθα Γκουτζικά
Μαρία Σουέρεφ
Ιωάννα Παπαναστασίου
Ντάρια Κάτσιου
Ευάγγελος Θεοφάνους
Φώτω Θεοφάνους
Νεοκλής Νικολαΐδης

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος
Νικόλαος Αρχοντής
Αλέξανδρος Δοϊτσίνης
Μίκης Μιχαηλίδης
Ελένη Μυρίδου
Στέλλα Παπαδοπούλου
Ανδρέας Λάριος
Παρασκευή Μπακατσή
Σουλτάνα Άλτη
Μίμης Τοπσιδής

ΒΙΟΛΕΣ

Οδυσσεάς Κουζώφ
Κυριάκος Πάτρας
Γεώργιος Μαυρομουστάκης
Γεώργιος Καμένος
Νικόδημος Δέλλιος
Ειρήνη Παραλίκα
Γεώργιος Καδόγλου
Στέφανος Διαμαντής
Φελίτσια Ποπίκα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Καζαμπάκας
Ζώρα Γκίριτς
Ρένος Μπαλτάς
Κατερίνα Δημητρακοπούλου
Γεώργιος Μανώλας
Κωνσταντία Κουλουκούρη
Ανθή Αικατερίνη
Άγγελος Ντοροφτέι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΞΑ

Γεώργιος Γράλιστας
Αναστάσιος Μαυρουδής
Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Αλέξανδρος Αδαμόπουλος
Αναστάσιος Τοπούζας
Πολύβιος Καρατζίδας
Ελένη Μπουλασίκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Ιωάννης Ευαγγέλου
Ηλίας Μακοβέι
Πέτρος Σουσαάμογλου
Γεώργιος Κανάτσος

ΟΜΠΟΕ

Μπάτκο Άνταμ
Μιχαήλ Ντοροφτέι
Νικόλαος Καλπαξίδης
Θωμάς Μητριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΑ

Κοσμάς Παπαδόπουλος
Πόλλα Φραγκοπούλου
Δημήτριος Κισλάς

ΦΑΓΚΟΤΑ

Νικόλαος Δαναηλίδης
Σπυρίδων Βλαχάκης
Άγγελος Πολίτης
Βασίλης Ζαρόγκας

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας
Αναστάσιος Στεφανίδης
Εμμανουήλ Ιορδανίδης
Δημήτριος Αλεξιάδης
Βασίλειος Βραδέλης
Νίκος Δραγομάνοβιτς

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Εμμανουήλ Αυξεντίδης
Ευάγγελος Γκεμιτζής
Βασίλειος Φιαμέγκος
Ιωάννης Σισμανίδης
Σπύρος Παπαδόπουλος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάτιος Μαυρίδης
Ιωάννης Παρθένης
Δημήτριος Νέτσας

ΤΟΥΜΠΑ

Ιωάννης Τέμπρελης

ΤΥΜΠΑΝΑ — ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης
Κων/νος Νικήτας
Ιωάννης Ιωσηφίδης
Κων/νος Χανής
Ελευθέριος Αγγουριδάκης
Στυλιανός Φωτάκης

ΑΡΠΑ

Βανέσα Πλούμη

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου

Εισιτήρια για τις συναυλίες πωλούνται από το ταμείο του Δήμου της πλατείας Αριστοτέλους, τηλ.: 285-108 και το απόγευμα της συναυλίας από το ταμείο της αίθουσας του Α.Π.Θ. (6.00 - 9.00 μ.μ.).

Συνδρομές, στα γραφεία της Κ.Ο.Θ.

Φωτοστοιχειοθεσία—εκτύπωση—βιβλιοδεσία: «Παρατηρητής» Ανώνυμη Εταιρεία εκδόσεων, Αλ. Σταύρου 15, τηλ. 927.685, 938.427, Θεσσαλονίκη

Φωτογραφία Εξωφύλλου: Διογένης Νικολέρης - Χρήστος Νικολέρης